

Psalmul 124

O cântare a treptelor. A lui David

Titlul

O cântare a lui David într-un cor mai înalt. Lingviștii sunt contra acestui titlu; scurta cântare scoate la iveală multe neologisme și forme lingvistice decorative, care nu ar fi fost cunoscute epocii lui David. S-ar putea să fie așa; totuși, domnii savanți au susținut așa de multe lucruri îndoielnice, încât suntem într-adevăr îndreptățiți să folosim prudența față de explicațiile lor. Indiscutabil este faptul că psalmul, în întregul său ton și în multe dintre imaginile sale este foarte asemănător cu psalmii scriși de David.

Introducere

Scurtul psalm conține o mărturisire a harului primit printr-o minunată salvare, versetele 1-5, apoi o gloriificare închinată DOMNULUI, versetele 6-7, și în încheiere o declarație de încredere în DOMNUL, în privința încercărilor prezente și viitoare. Fie ca experiențele noastre să ne conducă la aceeași concluzie fericită, pe care au tras-o credincioșii vremurilor vechi din trăirile lor, și fie ca și noi să fim scăpați de toată încrederea în oameni, printr-o astfel de încredere sfântă în Dumnezeu nostru!

Interpretare

1. De n-ar fi fost DOMNUL pentru noi, - să spună Israel –
2. de n-ar fi fost DOMNUL pentru noi, când s-au ridicat oamenii împotriva noastră,
3. atunci ne-ar fi înghițit de vii, când li s-a aprins mânia împotriva noastră,
4. atunci apele ne-ar fi acoperit, un râu ar fi trecut peste sufletul nostru;
5. atunci apele umflate ar fi trecut peste sufletul nostru.

Versetul 1: *De n-ar fi fost¹ DOMNUL pentru noi* (cu noi, de partea noastră, vezi Geneza 31,42) - *să spună Israel –* În general se traduce: *Nu fusese Iehova cel care a fost și așa mai departe.* Iehova, Cel înalt, Cel slăvit, a fost Aliatul nostru; El S-a așezat de partea noastră și din problema noastră a făcut problema Sa. Dacă *El* n-ar fi fost Apărătorul nostru, unde am fi? Numai puterea și înțelepciunea Sa au putut să ne ocrotească de viclenia și de răutatea potrivnicilor noștri; de aceea și trebuie s-o exprime tot poporul Său și prin aceasta să-I dea public onoare pentru bunătatea Sa, singura căruia poporul îi datorează menținerea sa în viață. Aici avem doi de „dacă” (versetele 1 și 2) și totuși nu este nici un „dacă” în problema în sine, căci presupunerea este prezentată accentuat ca fiind *neîmplinită*. Și ea nu se va întâmpla niciodată, câtă vreme Iehova este Iehova. DOMNUL era de partea noastră, El încă este Apărătorul nostru și încă va mai acționa ocrotitor asupra noastră, și acum și pentru totdeauna. Să ne bucurăm cu încredere sfântă pentru această realitate minunată! Noi suntem mult prea lenți cu manifestarea mulțumirii noastre; de aceea este invitația: Să spună Israel! Tânguiri și suspine ies ușor de pe buzele noastre; la aceasta nu trebuie nimeni să ne invite înainte; dar mulțumirea are nevoie de imbold și este bine dacă un prieten, a cărui inimă este caldă, ne amintește să și exprimăm cuvenit ceea ce simțim. Da, numai să ne imaginăm foarte animat ce s-ar fi întâmplat cu noi, dacă DOMNUL nu S-ar fi ocupat de noi și apoi să privim ce s-a întâmplat în realitate, pentru că El S-a arătat

¹ Noi interpretăm afirmațiile ca o privire în urmă, la timpul trecut, și schimbăm corespunzător traducerea lui Luther, în general versetele 1-6.

atât de devotat față de noi. Nu vedem noi aici, în fața noastră, un belșug de astfel de lucruri, care ne pot însufleți la o cântare entuziasmată? O, să-I cântăm DOMNULUI!

Versetul 2: *De n-ar fi fost DOMNUL pentru noi, când s-au ridicat oamenii împotriva noastră.* Când toți s-au aliat, când tot neamul omenesc părea înnebunit să nimicească casa lui Israel, cum ar fi trebuit să ne meargă, dacă Dumnezeu legământului nostru n-ar fi intervenit între noi? Când s-au instigat și s-au înhăit reciproc ca să ne atace liniștea și siguranța, ce ar fi trebuit să facem noi când ei s-au ridicat astfel, dacă DOMNUL nu S-ar fi ridicat și El? Nimeni nu era aproape de noi, care să poată sau să vrea să ne ajute; dar mâna ridicată a DOMNULUI a fost suficientă ca să-i apere pe ai Săi împotriva tuturor oștirilor aliate ale vrăjmașilor. Nu este nici o îndoială cu privire la cine este Cel care ne-a eliberat. Nu putem să atribuim salvarea noastră vreunei cauze oarecare de gradul doi, căci nimic mai neînsemnat decât Atotputernicia și Omnisciența Însăși a putut s-o realizeze. Noi contestăm dreptul oricui ar vrea să-și însușească vreun merit oarecare în această privință și mărturisim cu bucurie ca fiind singurul nostru ajutor, că DOMNUL a stat de partea noastră.

Versetul 3: *Atunci ne-ar fi înghițit de vii, când li s-a aprins mânia împotriva noastră.* Erau așa de avizi ca să ne distrugă, încât ne-ar fi înghițit dintr-o îmbucătură de vii, ne-ar fi devorat într-o clipă cu totul, numai să se fi putut apropia de noi. Furia vrăjmașilor poporului lui Dumnezeu nu cunoaște nicio înfrânare; numai nimicirea totală a celor aleși o poate satisface. Înverșunarea ei este ca un foc care este în plină vâlvătaie și arde așa de puternic, încât nimic nu-l poate stinge până n-a mistuit tot ce este combustibil. Ura și mânia inimii omenești nu se aprind niciodată mai violent ca atunci când se îndreaptă împotriva poporului lui Dumnezeu. Scânteile devin snopi de foc și cuptorul este încins de șapte ori mai tare decât în rest, când aleșii lui Dumnezeu trebuie să fie aruncați în jarul de foc (Daniel 3.19). Lumea crudă ar vrea să termine absolut de tot cu sămânța divină, dacă Cel veșnic nu i-ar sta în cale. Când intervine DOMNUL, atunci nici gâtlejurile cele mai însetate de sânge nu pot înghiți prada, nici flăcările care mistuie totul nu pot distruge. Firește, dacă n-ar fi DOMNUL, dacă ajutorul nostru ar trebui să vină de la creaturi, atunci n-ar exista nici o scăpare pentru noi, chiar dacă întreaga creatură ar vrea să ne ajute; numai pentru că DOMNUL trăiește, poporul Său mai este în viață.

Versetul 4: *Atunci apele ne-ar fi acoperit.* Învolburându-se irezistibil, ca Nilul, așa ne-ar fi trecut în curând până peste cap puhoiul vrăjmașiei. Plini de teamă ne-am fi lăsat privirile să rătăcească peste puternica întindere nesfârșită de ape, dar în zadar am fi privit după salvare. N-am fi putut să spunem: înconjurați de valuri, dar nu înghițiți! Nu, am fi luați irezistibil de puhoi și scufundați în adânc, ca să nu mai ieșim niciodată deasupra.

Un râu ar fi trecut peste sufletul nostru. Torentul răpitor ne-ar fi îngropat toată nădejdea, ba chiar viața însăși. Avem în versetul nostru două imagini, una după alta, întâi puhoiul crescând irezistibil, apoi torentul foarte umflat de la ploaie sau de la zăpada topită, care se prăvălește sălbatic. Cine ar putea să se opună acestor două puteri atotputernice? Totul va fi nimic de ele cu o forță invincibilă, fie că va fi inundat, fie că va fi lua de ape. Dacă ostilitatea lumii va putea vreodată să răzbată, atunci ea este ca un lac de munte care-și rupe digurile naturale și apoi se revarsă în valea înfloritoare ca un torent vuind, tot mai umflat, cu o goană nebună, smulgând totul cu sine, necruțând nimic, nelăsând în urma sa nimic altceva decât o pustie. Și când puhoaietele mari de apă ale prigoanei și ale necazului se rostogolesc încoace, cine altcineva poate să ajute atunci, decât DOMNUL? De n-ar fi fost El Salvatorul nostru, unde am fi în ceasul acesta? Și noi am trăit timpuri când puterile aliate ale pământului și ale iadului ne-ar fi pus capăt într-adevăr, dacă harul atotputernic n-ar fi intervenit și nu ne-ar fi salvat.

Versetul 5: *Atunci apele umflate ar fi trecut peste sufletul nostru.* (Textual.) Poetul prezintă apele ca mândre și într-adevăr, ce imagine de aroganță sfidătoare sunt valurile când sar peste scândurile protectoare ale corabiei și amenință să scufunde în orice clipă în adânc barca fragilă! Dușmănia oamenilor se mai agravează de multe ori într-o batjocură semeată și arogantă, care ridiculizează toate strădaniile noastre de a duce o viață evlavioasă și de a susține adevărul lui Dumnezeu, ca pe un simplu fanatism sau ca pe o încăpățănare născută din ignoranță. În toate prigonirile Adunării lui Dumnezeu, la apăsare și violență crude s-au alăturat ironie disprețuitoare și batjocură feroce iar aceasta este, de fapt, aproape mai mult decât poate un om să suporte. Dacă Dumnezeu n-ar fi pentru noi, atunci potrivnicii noștri trufași, disprețuindu-ne din adâncul sufletului, ne-ar fi nimic de tot și ar fi năvălit peste noi, s-ar fi prăvălit ca un torent de munte pe un versant, punând totul în mișcare în fața sa. Nu numai averea noastră de orice fel ne-ar fi smuls-o, ci și curajul nostru, nădejdea noastră ne-ar fi fost luate la atacul vehement și ar fi fost îngropate sub injuriile adversarilor noștri. Să ne oprim aici o clipă și deoarece vedem limpede care ar fi fost soarta noastră, să ne închinăm puterii păzitoare care ne-a menținut în mijlocul puhoaielor, ba chiar ne-a ținut capul deasupra apei, ca să nu ne scufundăm!

6. Binecuvântat să fie DOMNUL, care nu ne-a dat pradă dinților lor!

7. Sufletul nostru a scăpat ca o pasăre din lațul păsărarilor: lațul s-a rupt și noi am scăpat.

Versetul 6: *Binecuvântat să fie DOMNUL, care nu ne-a dat pradă dinților lor!* Poetul părăsește imaginea torentului vuind și acum îi aseamănă pe vrăjmașii lui Israel cu animalele sălbatice. Asemenea acestora ei sunt pregătiți să-l sfărâme pe cel evlavios, pe care îl privesc deja ca fiind prada lor. DOMNUL este lăudat din inimă pentru că n-a îngăduit ca robii Săi să fie sfâșiați în bucăți și înghițiți, când se aflau deja în gâtlejul vrăjmașilor turbați de furie. În aceasta stă adevărul așa de mângâietor, că nimeni nu ne poate face rău până nu îngăduie DOMNUL; și nu putem să cădem pradă nici celor mai înverșunați potrivnici, numai dacă DOMNUL ne dă ca pradă lor, dar aceasta n-o face niciodată iubitorul nostru Domn. El a refuzat până acum oricărui vrăjmaș permisiunea de a ne distruge; lăudat fie Numele Său! Cu cât mai tare este primejdia, cu atât mai puternic este și harul, care nu îngăduie ca sufletul să piară în ea. Dumnezeu fie veșnic lăudat că ne-a păzit de nenorocire, că a poruncit oprirea furiei vrăjmașilor și i-a salvat pe ai Săi! Versetul vorbește, ca și cele anterioare, conform textului, numai despre așa ceva, care nu s-a petrecut, care a fost preîntâmpinat de harul lui Dumnezeu; dar în această salvare sunt incluse cele mai valoroase binecuvântări. Același, care nu ne va da niciodată dușmanilor noștri, ni l-a dat pe singurul Său Fiu și odată cu El, plinătatea mântuirii.

Versetul 7: *Sufletul nostru a scăpat ca o pasăre din lațul păsărarilor.* Sufletul nostru seamănă în multe privințe cu o pasăre; dar în cazul de față, punctul de comparație stă în slăbiciunea și nebunia și ușurința cu care aici păsările vor fi ademenite în laț. Păsărarii au moduri diferite de a prinde păsărele, iar satan este la fel de priceput în tot felul de tertipuri ca să înșele suflete. Unele se lasă momite prin anturaj rău, altele sunt ademenite prin preferința pentru delicatose; foamea le mână pe multe în laț, iar alte cete sunt determinate de frică să zboare în plasa distrugătoare. Păsărarii își cunosc păsările și știu cum pot să le prindă; păsările, dimpotrivă, nu văd plasa, așa încât s-o poată evita și n-au putere s-o rupă, ca să poată să scape. Poate să se considere fericită pasărea căreia îi vine un eliberator, care este tare și puternic și care se grăbește în ajutor tocmai în clipa primejdiei; dar și mai fericit este sufletul peste care veghează DOMNUL zi și noapte, ca să-i tragă picioarele din plasă. Dar ce bucurie ne răsună din cântare: Sufletul nostru a scăpat! Ce voioasă cântă păsărica eliberată, în timp ce se avântă spre cer, și se înalță tot mai sus, și tot mai bucuroasă răsună cântarea! O, slavă Domnului că și mulți dintre noi pot intona această cântare de triumf! Sufletul nostru a scăpat. A scăpat din sclavia în care ne-am născut; a scăpat de vina păcatului: de degradarea sa, de lanțurile obișnuinței sale, de

stăpânirea sa crudă, de înșelăciunea deșartă și de puterea magică a lui satan, a scăpat de pierzarea vremelnică și de cea veșnică! Într-adevăr, nu este o desfătare ceea ce am trăit noi? Ce minune a harului este ea! Ce scăpare minunată că noi, care suntem așa de ușor de ademenit, n-am fost totuși omorâți de mâna înfricoșătoare a păsărarului! Dumnezeu n-a îngăduit lucrul acesta; El ne-a ascultat rugăciunea pe care El Însuși ne-a învățat să ne rugăm, El ne-a izbăvit de cel rău.

Lațul s-a rupt și noi am scăpat. O, fericită libertate! Cântarea de bucurie merită să fie repetată! Este bine să petrecem mai mult timp la o asemenea realitate minunată! Lațul, plasa cu care încearcă să ne prindă, poate fi foarte diferită: o învățătură greșită sau alta, mândria, o poftă rea sau o ademenire, aruncarea pătimasă în politică sau că suntem expuși ispitelor, fie spre disperare, fie spre semeție. Dar oricum s-ar numi plasa care devine deosebit de primejdioasă pentru noi, ce har! dacă zace ruptă în fața ochilor noștri, așa că nu mai are putere să ne țină prinși. Atâta timp cât suntem în laț, firește că nu vedem harul și chiar suntem așa de proști, încât să ne plângem când vraja satanică este ruptă; recunoștința vine abia când ne vedem salvați și când recunoaștem de ce soartă îngrozitoare am scăpat și prin mâna cui am fost puși în libertate. Atunci Îi cântăm DOMNULUI cu inima și cu gura; și cerul și pământul răsună de cântarea noastră de bucurie: Lațul s-a rupt și noi am scăpat. Am fost, într-adevăr, grav atacați, dar nu biruiți; am fost subjugați, dar n-am pierit; am ajuns, într-adevăr, în încurcătură neliniștită, dar nu în disperare veșnică; am fost de multe ori în agonie, dar iată, trăim, lăudat să fie DOMNUL!

Această cântare s-ar fi potrivit excelent ca o cântare de mulțumire a întregului popor englez pe vremea armadei spaniole, a poporului german în timpul războaielor de eliberare, a Adunării Domnului în vremea Inchiziției și a prigonirilor asemănătoare, și la fel se potrivește pentru credinciosul individual când este scăpat de ispitele și de primejdiile puternice.

8. Ajutorul nostru este în Numele DOMNULUI, care a făcut cerurile și pământul.

Versetul 8: *Ajutorul nostru*, nădejdea noastră pentru viitor, adăpostul nostru în toate necazurile, atât prezente, cât și viitoare, *stă în Numele DOMNULUI*. Numele DOMNULUI, Ființa Sa revelată, este temelia solidă a încrederii noastre, Persoana Sa este izvorul tăriei noastre.

Care a făcut cerurile și pământul. Creatorul nostru este susținătorul nostru. El este nemărginit de mare în opera creației Sale; El n-a creat numai câteva lucruri mărunte, ci toate cerurile și tot pământul sunt lucrarea mâinilor Sale. Când ne închinăm Lui, în calitate de Creator, prin aceasta crește și încrederea noastră în El ca fiind Păzitorul, Mângâietorul și Ajutătorul nostru în orice nevoie. Dacă El a creat tot ce vedem, atunci să nu poată El să ne păzească de primejdiile și de relele pe care noi nu le putem vedea? Lăudat fie Numele Său! El, care ne-a iubit, va și veghea asupra noastră; ba chiar a făcut-o, ne-a adus ajutor în clipa celei mai mari primejdii. El ne este Ajutor și Scut, numai El. El va rupe până la sfârșit orice laț. El a pregătit cerul pentru noi și va ști să ne păzească pentru cer; El a făcut pământul și ne va veni în ajutor aici jos până va veni ceasul plecării noastre. Fiecare dintre lucrările mâinii Sale ne predică atât despre datoria noastră de a avea încredere numai în El, cât și despre fericirea care este inclusă în ea. Întreaga creație ne strigă: Bazați-vă veșnic pe DOMNUL! „pentru că în El, DOMNUL, este stânca veacurilor” (Isaia 26.4). „Astfel încurajați-vă unii pe alții cu aceste cuvinte” (1 Tesaloniceni 4.18).

Comentarii și cuvinte expresive

Pentru întregul psalm: Pentru că psalmul nu citează nici un fel de amănunte de istorie contemporană, ci cântă eliberarea poporului lui Dumnezeu în imagini animate, dar în general potrivite, tocmai de aceea el se potrivește perfect ca o cântare de triumf a celor răscumparați din toate timpurile și din toate zonele. Adunarea DOMNULUI încă mai este înconjurată de vrăjmași înverșunați și este susținută numai prin puterea lui Dumnezeu; de aceea nu se va demoda niciodată această cântare de laudă. Unde este țara în care să nu se fi auzit aceste tonuri de recunoștință bucurătoare?! Ea a fost cântată la Iordan și la Nil, la Eufrat și la Tigru, atât pe Tibru, cât și pe Rin, pe Tamisa și pe Forth, pe Gange și pe Ind, pe Mississippi și pe Irrawaddy, și încă va mai răsuna pe orice insulă și în orice țară a globului nostru pământesc. Marele an jubiliar al răscumparaților DOMNULUI va trebui să vină, când toate națiunile vor cânta cu bucurie psalmi și cântări de laudă Răscumparaătorului lor. *N. Mac-Michael* 1860.

În anul 1852, acest psalm a fost cântat la Edinburg, la un eveniment memorabil. Un predicator al evangheliei, *John Durie*, tocmai fusese eliberat din închisoare și la intrarea în oraș i se urase bun-venit de către două sute dintre prietenii săi. Mulțimea care-l însoțea a crescut tot mai mult, până s-au făcut probabil două mii, care, pe când coborau pe lungă stradă principală, au intonat acest psalm; cântăreții înșiși au fost profund impresionați de el și emoția s-a transmis mai departe și asupra ascultătorilor; ba chiar s-a spus despre unul dintre cei mai zeloși prigonitori, că din acea clipă și de la acea cântare a devenit mai neliniștit decât de la orice altceva ce a pățit vreodată în Scoția. *Andr. A. Bonar* 1859.

Versetul 1: Dumnezeu Tatăl (Romani 8.31,33), Fiul (versetul 34), Duhul Sfânt (versetul 27) sunt *pentru noi*. Altfel ce s-ar întâmpla cu noi?! D. *John Gill* † 1771.

Versetele 1,2: Psalmul este un ecou al cântării care fusese cântată pe malul Mării Roșii (Exodul 15) și deja auzim tonuri din cântarea nouă de la marea de sticlă (Apocalipsa 15.3 și în continuare). Lauda și mulțumirea Îi răsună *DOMNULUI*, Dumnezeului revelației, Creatorului, Ocrotitorului atotputernic (Geneza 17.1), Dumnezeului legământului, Răscumparaătorului. *Israel* este poporul ales al DOMNULUI, comoara lui Dumnezeu (Maleahi 3.17), în schimb este *odium generis humani* (obiectul aversiunii și al urii întregii omeniri, cum spun chiar rabinii), împotriva căruia *omul* (nu individul, ci omenirea în totalitate) se ridică pentru a-l nimici. Dar *Israel*, poporul ales al legământului lui Dumnezeu, este, totodată, cel care se bucură în deplina fericire a simpatiei personale a Dumnezeului său și cântă: *De n-ar fi fost DOMNUL pentru noi, de n-ar fi fost de partea noastră!* În aceasta a constatat siguranța lui Israel, poziția sa de binecuvântare și bucuria sa. Și toate acestea sunt valabile acum pentru poporul noului legământ într-o măsură absolută. Așa că psalmul este tipic profetic. *Edw. Th. Gibson* † 1880.

Versetele 1,7,8: Următoarele trei pasaje vreau să le păstrez în inimă, o, DOAMNE:

DOMNUL a fost cu noi, aceasta este valabil pentru trecut.

Lațul este rupt, aceasta este valabil pentru prezent.

Ajutorul nostru este în Numele DOMNULUI, aceasta este valabil pentru viitor.

Nu vreau și nu pot să devin descurajat, nici în lupta cu satan, nici la răutatea lumii, nici la tot ce se înalță din inima mea rea, atâta timp cât mă pot ține de acest fir întreit sau, mai degrabă, să fiu ținut de el. D. *Alfred Edersheim* 1877.

Cineva poate să întrebe: Care este cauza că cei evlavioși nu pot fi învinși și exterminați, ci mereu reapar la suprafața apei, ba chiar își înving dușmanii? Doar ne învață experiența că ei sunt așa de puțini la număr față de cei nelegiuți, că lor nu le stau la dispoziție mijlocele de

putere lumești, că ei sunt oameni simpli, cărora le lipsește inteligența și viclenia celor nelegiuți și că sunt inferiori adversarilor lor și în privința atenției pătrunzătoare? Răspunsul ni-l dă prorocul Isaia în capitolul 8.10, în scurtele cuvinte: Aici este Emanuel, adică „Dumnezeu este cu noi”. Aceasta este taina. *El* este mai puternic, mai înțelept, mai veghetor decât toți și Lui îi reușește tot ce întreprinde. Când aceste patru elemente se găsesc laolaltă la un strateg, atunci biruința este sigură. *Thomas Stint* 1621.

Versetele 3,5: Dușmanii sunt la început comparați cu un monstru marin, compară cu versetul 6; Ieremia 51.34. Această imagine aduce apoi în versetul 4 a doua imagine a apei care se revarsă și ia cu sine totul, vezi Psalmii 18.16; 69.2; Isaia 8.8. Cuvântul *râu* din versetul 4b se referă la torentul de la munte, umflat de zăpada topită, care mătură totul în cale. Apei din versetul 5 i se atribuie *aroganță*, ca mândria în Iov 38.11; aici este ceva deosebit de potrivit, deoarece sunt avute în vedere persoane. Prof. D. *Friedr. Bätgen* 1904.

Versetele 4,5: *Atunci apele ne-ar fi acoperit* și așa mai departe. Aceasta este o comparație simplă, dar cu toate acestea foarte clară și precisă. Este ceva groaznic pentru un foc, dacă se extinde excesiv; însă, este mult mai îngrozitor să privești când vreo apă se revarsă și curge cu putere, care nu poate fi oprită cu nicio stavilă. Ca o apă, spune el, care vine cu mare impetuozitate și smulge totul, distruge totul: deci nici furia acelor care sunt ostili Bisericii creștine nu poate fi potolită și nu poate fi oprită cu nicio putere omenească. Din această cauză trebuie să învățăm să folosim ajutorul și sprijinul lui Dumnezeu. Căci ce altceva este Biserica creștină, decât o corăbioară care este legată la mal și în cele din urmă este ruptă de o furtună și dusă de acolo. Ce altceva este ea, decât o tufă mică ce stă pe mal și este smulsă fără nicio opunere de revărsarea puhoiului de apă? Tot așa a fost considerat și poporul Israel pe vremea lui David față de celelalte popoare. Așa mai este Biserica creștină și acum, dacă ne uităm la vrăjmașii ei. La fel mai suntem și noi toți împreună, dacă ne gândim la forța duhului rău; suntem ca o tufă care crește la întâmplare și nu stă ferm pe mal; dar el este ca Elba când se revarsă și împrăștie totul cu mare impetuozitate. Noi nu suntem altfel decât o frunză uscată, care nu stă agățată tare de copac; el este ca vântul de nord, care smulge copacii din pământ cu mare putere și îi aruncă cât acolo. Cum am putea noi oare să ne susținem și să ne apărăm cu puterile noastre? De aceea trebuie să învățăm să luăm cuvântul cu credința noastră, căci biruința noastră nu este nimic altceva, decât credința (1 Ioan 5.4). *Martin Luther* 1531.

Versetele 6,7: Iarăși două imagini spre a arăta cât de aproape a fost pieirea, după toate probabilitățile, și cât de inevitabil ar fi survenit ea fără intervenția lui Dumnezeu. Prima imagine este cea a unui *animal sălbatic*. Imaginea se aseamănă cu cea folosită în versetul 3; totuși, urgența primejdiei de aici este descrisă mai pronunțat. Animalul de pradă nu numai că pândește, nu numai că era pregătit să se arunce asupra prăzii, ci deja o înhățase, mielul era deja între dinții săi. Ce descriere concretă! Încă o clipă și tot ajutorul este zadarnic. Dar DOMNUL Se arată, Se îndreaptă spre bestia furioasă și îi ia din gâtlejul setos de sânge victima care tremură. Primejdia este enorm de mare, dar pentru DOMNUL nu este nimic prea greu. Compară cu Psalmul: 57.4; 22.2; 56.2; 57.3. A doua imagine este cea a unei *păsări*. Păsărarul a pregătit lațul sau cursa în modul cel mai iscusit. Pasărea intră, nebănuind nici o primejdie, cursa se încheie peste ea și în aceeași clipă și-a pierdut libertatea. Zace acolo, sărmana păsărică, cu inima bătându-i tumultuos, și zadarnic lovește din aripi în plasă. Ea este cu totul în puterea păsărarului, să zboare este imposibil. Dar din nou apare DOMNUL și prezența Sa înseamnă salvare. El Se apropie de plasă, o ridică, o rupe și pasărea zboară afară, se avântă pe un copac învecinat și cântă între ramuri. „Pentru că *El* te va salva din lațul păsărarului.” (Psalmul 91,3.) Da, Dumnezeu îi salvează pe ai Săi atât din vicleniile și uneltirile vrăjmașilor Lui, cât și din violența crudă. *N. Mac-Michael* 1860.

Versetul 7: פַּח (Luther: *laț*) este o cursă cu cărlig, două rame cu patru laturi, legate ca o copertă de carte, fiecare acoperită cu plasă bufantă. De aici se explică expresia *s-a rupt*, propriu-zis: *s-a spart*, care se referă la rama de lemn. Deoarece într-o asemenea cursă se prind mai multe păsări în același timp, și aici în psalm vorbește Adunarea, înseamnă că „pasăre” trebuie înțeles în sens colectiv, (ca în versetele 7 și 8): „Sufletul nostru a scăpat *ca o pasăre* din lațul păsărarilor: lațul s-a rupt și noi am scăpat.” Prof. D. Frieder. Bähgen 1904.

Sunt foarte sigur că nu există nici o zi în viața noastră, în care satan să nu întindă o cursă sau alta sufletului nostru. Acestea sunt cu atât mai primejdioase, cu cât nu se văd; și chiar dacă presimțim ceva din ele, poate nu luăm totuși seama la ele. Și de aceasta sunt sigur, că dacă cineva, seara, poate intra în cămăruța sa liniștită, cu conștiința curată față de Dumnezeu și de oameni, aceasta nu se poate atribui în vreun fel propriei sale puteri sau meritului său; nu, într-adevăr, dacă DOMNUL n-ar fi fost ocrotitorul său, atunci ar fi ajuns pradă dinților leului, ba chiar s-ar fi aruncat singur în gâtlejul șarpelui. Eu cred că există puțini chiar și printre sfinții aleși, care, la un moment dat sau în altul, să nu fi trăit foarte animat experiența versetului nostru. În vreme de încercare grea, când satan a dezlănțuit împotriva lor toată viclenia și răutatea sa, când a făcut să le succedă intrigă după intrigă, ispită după ispită, așa cum a făcut la Iov, și ei au fost foarte aproape să dispere și să ajungă la pierzare – atunci, deodată, când poate că nici n-au mai îndrăznit să spere, atunci satan a trebuit să se retragă, bătut și făcut de rușine cu toate atacurile sale. Plasa era ruptă și pasărea era liberă și putea să se înalțe în văzduh, jubilând. Da, să ne bazăm pe aceasta: singurul nostru ajutor, cel mai bun, stă în Numele DOMNULUI, care a făcut cerul și pământul. *Barton Bouchier* † 1865.

Multe feluri de lațuri amenință sufletul. Una dintre cele mai grave primejdii, față de care poporul lui Dumnezeu trebuie să fie în gardă în mod deosebit, este laicizarea, care este moartea oricărei atitudini morale și al oricărui sentiment spiritual. În plus, suntem prinși în mrejele subțiri ale legăturilor egoismului, care sufocă în noi dragostea și îndurarea cordială, generozitatea și spiritul binefacerii. În al treilea rând, necredința caută să ne înfășoare, ea tinde să ne paralizeze viața de rugăciune, încrederea îndrăzneată și munca voioasă în Împărăția lui Dumnezeu. Acestea nu sunt primejdii închipuite; le trăim în viața zilnică, ele ne amenință pretutindeni și adesea trebuie să deplângem pustiirile pe care ele le fac în inimile noastre. *George Barlow* 1879.

În viața noastră vom fi mereu expuși capcanelor lui satan și suntem în orice clipă în primejdie să fim răpiți ca și păsările ameteite; dar când satan consideră că este cel mai sigur de noi, *plasa va fi ruptă și noi vom fi scăpați*. Cum confirmă aceasta totuși experiența multor suflete asuprite lăuntric, atacate foarte dur de tristețe! Când sunt în disperarea extremă, deja pe cale să se piardă, ba chiar când viața lor spirituală pare să fie în agonie, atunci, în necazul cel mai mare, vine deodată dulcea mângâiere a Duhului Sfânt și îi ridică din nou. Da, unde necazul este cel mai mare, acolo Dumnezeu este cel mai aproape cu ajutorul Său. Psalmul 94.17. În afară de aceasta, lăsați-mă să spun următoarele, spre mângâierea conștiințelor slabe. Satan îi neliniștește pe mulți cu mare viclenie, prin aceea că-i face să creadă că ei mai sunt în puterea sa, că nu-I aparțin lui Hristos, pentru că mai este în ei stricăciune carnală. Cu aceasta, el face pe trișorul; el ne ispitește aici prin folosirea greșită a învățaturii despre sfințenia totală. Acest criteriu ar trebui să-l aplicăm mădularelor lui Hristos care aparțin Adunării triumfătoare din cer, nu celor care încă luptă pe pământ. Că în mine încă mai este păcat, aceasta nu poate dovedi că eu pentru aceasta nu sunt în Hristos, căci altfel Hristos n-ar avea, propriu-zis, nici un mădular pe pământ; mai degrabă noua atitudine din mine, care n-ar fi putut niciodată să ia naștere din fire, ci este lucrarea harului, demonstrează neîndoielnic că sunt în Hristos Isus. *Thomas Stint* 1621.

Versetul 8: *Ajutorul nostru este și așa mai departe. Rodul cel mai frumos care poate să crească din experiența trecutului este ca în privința viitorului să-L onorăm pe Dumnezeu prin încredere, așa cum se petrece aici. David Dickson † 1662.*

Astfel, el Îl pune pe Dumnezeul Cel atotputernic în fața oricărui pericol mare și a oricărei ispite și devorează în același timp, dintr-o răsuflare, toată răutatea întregii lumi și a iadului, așa cum un foc mare mistuie o picătură mică de apă. *Martin Luther 1531.*

Sfaturi omiletice

Versetul 1: Cine este *El*, Cel care a fost cu noi? De ce e fost El de partea noastră? Cum a dovedit El aceasta? La ce ne îndatorează aceasta?

Versetele 1-3: Să privim aceste versete în lumina 1) vieții patriarhului Iacov, 2) a istoriei poporului Israel, 3) a trăirilor Adunării Domnului și 4) a propriilor noastre experiențe de viață.

Versetele 1-5: 1) Ce s-ar fi putut întâmpla? 2) De ce nu s-a întâmplat?

I. Ce s-ar fi ales de poporul lui Dumnezeu dacă DOMNUL n-ar fi fost cu el? 1. Dacă ar fi fost lăsat pradă vrăjmașilor săi (versetele 2,3), lui faraon și oștirii sale pe vremea lui Moise, canaaniților pe vremea lui Iosua, madianiților pe vremea lui Ghedeon, asirienilor pe vremea lui Ezechia: „*Atunci ne-ar fi înghițit de vii*” și așa mai departe. 2) Dacă ar fi fost lăsat în seama lui însuși: „*Atunci apele umflate ar fi trecut peste sufletul nostru*” (versetele 4,5). II. Dar cum stă treaba cu poporul lui Dumnezeu când DOMNUL este cu el? 1) Toate atacurile vrăjmașilor sunt nimicite. 2) Tristețea se transformă în bucurie. 3) Necazurile interioare și exterioare slujesc spre binele său. *G. Rogers 1890.*

Versetele 2,3: 1) Să ne înghită de vii, aceasta este dorința vrăjmașilor noștri înverșunați. 2) Să ne mențină vii, aceasta este lucrarea credinciosului nostru Dumnezeu.

Versetele 4,5: Primejdia apei. Unele gânduri bune se lasă scoase din asemănarea necazurilor noastre cu puhoaietele de apă și torentele.

Versetul 6: 1) Mielul. 2) Leul. 3) Salvatorul.

1) Cât le-ar fi plăcut vrăjmașilor să ne sfâșie și să ne înghită! 2) Ei n-o pot face fără permisiunea lui Dumnezeu. 3) Lăudat să fie Dumnezeu pentru că nu le-a îngăduit să ne rănească!

I. Reaua-voință a oamenilor împotriva celor drepti. Ea este orientată 1) să facă din ei o pradă, 2) să-i nimicească. II. Bunăvoința lui Dumnezeu. 1) Fără îndoială, cei evlavioși pot fi lăsați până într-o anumită măsură și pentru o vreme în seama stăpânirii celor răi. 2) Dar dragostea lui Dumnezeu garantează că ei nu-i vor fi dați pradă de tot și pentru totdeauna. *G. Rogers 1890.*

Versetul 7: I. Sufletul prins în mreje. 1) Prin cine? Prin pasări, adică prin oamenii răi și prin satan. 2) Cum? Prin diferite ispite: la mândrie, aroganță, beție, pofta cărnii sau cădere în învățături greșite și așa mai departe, după înclinații, predispoziții, obișnuințe ale fiecăruia. II. Sufletul scăpat. Lațul s-a rupt, nu prin puterea noastră, ci prin mâna DOMNULUI. *G. Rogers 1890.*

1. Păsărica. 2) Lațul. 3) Captura. 4) Eliberarea.

Versetul 8: Creatorul, Ajutorul nostru. Felurite mângâieri bogate se pot deduce din calitatea de Creator a lui Dumnezeu în privința nevoilor noastre.

I. Ajutătorul: DOMNUL, care a făcut cerul și pământul, care a dat deci în lucrările Sale dovezi atât de bogate despre ce a putut să facă. II. Cine este ajutat. 1) Ajutorul ne este promis în Numele Său; 2) îl căutăm în Numele Său, căci prin aceasta devine el al nostru. *G.Rogers* 1890.

I. Noi avem un ajutor. Avem parte de el ca păcătoși întristați, ca elevi slabi, ca ucenici șovăielnici, călători neexperimentați, ca muncitori puțin capabili. II. Ajutorul nostru este în Numele DOMNULUI: în desăvârșirile Sale (Numeri 6.27), în revelația Sa din Evanghelie (Faptele apostolilor 9.15), în tăria Sa și în înțepinarea pe care ne-a dat-o (Faptele apostolilor 3.6) și așa mai departe. III. De aceea stăm tari și neclintiți, prisosind mereu în lucrarea Domnului (1 Corinteni 15.58). *William Jackson* 1882.

Tradus din „*Die Schatzkammer Davids*”, Ediția 2004, Editura CLV - Bielefeld